

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ove Hansen: Vi står her over for et lovforslag af meget vidtrækkende karakter, idet lovforslaget går ud på, at al jord i offentlig eje skal sælges på jordrentevilkår.

Begrundelsen for at sælge jord på jordrentevilkår har tidligere været genstand for drøftelse i Folketinget. I 1941 nedsatte indenrigsministeriet et udvalg, bestående af repræsentanter for de 5 demokratiske partier, til nærmere at se på spørgsmålet om salg af jord på jordrentevilkår. I udvalgsbetænkningen, der blev afgivet i december 1942, foreslog man, at staten og kommunerne skulle sælge de jorder, de var i besiddelse af, på jordrentevilkår, og jordrenten skulle udgøre 4 pct. årlig af grundværdien. I rigsdagssamlingerne 1948-49 og 1949-50 fremsatte det radikale venstre lovforslag i overensstemmelse med det udkast, som var indeholdt i betænkningen af 1942. Lovforslaget nåede kun til første behandling, men i Folketingsudvalgets beretning af 24. maj 1950, der findes i Rigsdagstidende 1949-50, tillæg B. sp. 3083, erklærede alle repræsentanter i udvalget sig enige i lovforslagets principper og henstillede, at der senere på ny blev fremsat lovforslag om salg af jord i offentlig eje på jordrentevilkår.

Jeg havde gerne set, at vi på et langt tidligere tidspunkt havde fået forelagt et lovforslag om salg af jord på jordrentevilkår. Det er min opfattelse, at der, hvis vi på et tidligere tidspunkt havde indført salg på jordrentevilkår, i nogen grad havde kunnet rådes bod på de høje grundpriser, vi har været og fremdeles er vidne til. Efter min mening kan vi i det høje ting ikke lade grundspekulationen, de fantasi-priser, der må betales for ejendomme, gå upåagtet hen. Vi må gribe ind, og dette lovforslag giver os muligheder herfor. Selv om venstres og de konservatives presse ikke ligefrem har jublet over det, håber jeg, at de 5 demokratiske partier, der i 1942 sluttede op om tanken og i 1950 henstillede, at et lovforslag blev fremsat, vil medvirke til det foreliggende lovforslags gennemførelse.

Lovforslaget går ud på, at faste ejendomme, der tilhører staten eller en kommune, kun kan sælges på jordrentevilkår.

Kun i ganske særlige tilfælde kan der dispenseres fra bestemmelsen om jordrentevilkår. Jeg er glad for, at muligheden for dispensation er meget ringe. Jeg må måske lige tilføje, at bestemmelserne om salg af ejendomme til statshusmandsbrug og arbejderboliger på landet er undtaget fra bestemmelserne i dette lovforslag.

Ved salg af jord i offentlig eje skal der ikke erlægges nogen som helst købesum, men der pålægges ejendommen en årlig afgift, nemlig jordrenten, der udgør 4 pct. af arealets jordrenteværdi. Den pligt, der hviler på jorden, jordrentepigten, er uopsigelig såvel fra sælgerens side som fra køberens. Ifølge lovforslaget skal jordrenteværdien mindst udgøre den grundværdi, som vurderingsmyndighederne har fastsat, dog kan udgifter til forbedringer fradrages på tilsvarende måde, som finder sted i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Jeg har med glæde bemærket i lovforslaget, at sælgeren, d. v. s. staten eller kommunen, kan aftale med køberen, at jordrenten skal svares af et nærmere fastsat beløb, der ligger over grundværdien, og af dette beløb, der benævnes jordrenteværdien, svares jordrenten. For kommunerne er denne bestemmelse af stor betydning, idet de herved får de fulde 4 pct. af værdistigningen i modsætning til, hvad der gælder m. h. t. grundstigningsskylden, hvor de 4 pct. deles lige mellem stat og kommune.

Når jeg har givet udtryk for min tilfredshed med den adgang, der her gives kommunerne til at aftale en højere jordrenteværdi end grundværdien, skal det ikke opfattes som en opfordring til kommunerne om at misbruge de muligheder, loven giver; men der kan forekomme tilfælde, hvor det vil være urimeligt alene at lade grundværdien være afgørende, f. eks. for arealer, der ligger i yderzone, og som er vurderet til et meget lille beløb, men nu overføres til inderzone og dermed bliver betydelig mere værdifulde. Jeg kan godt se, at den mulighed, der gives kommunerne, kan misbruges, men jeg håber og tror, at kommunerne vil anvende bestemmelsen med fornuft.

En anden også for kommunerne værdifuld bestemmelse går ud på, at kommuner, der f. eks. i ret stor udstrækning har og i